

[H. P. Hansen.]

ømmet, at det var en Plet og en hæsliq Plet paa vor Lovgivning, at Sygehjælp skulde betragtes som Fattigunderstøttelse og berøve en Mand Valgret og andre Rettigheder. Alle have indrømmet, at her er Tale om et virkeligt Retfærdighedskrav.“

Og det ærede Medlem Hr. N. Neergaard henviste saa til, at man tre Aar forinden, altsaa i 1885, i England havde gennemført en Lov, som var næsten nøjagtig af samme Form som det, Socialdemokraterne her havde foreslaaet.

Jeg har ingen Grund til at tvivle om, at den Opfattelse, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard havde den Gang, har det ærede Medlem den Dag i Dag, og naar det under de skiftende Venstreregeringer ikke hidtil har været muligt at naa dertil, skyldes det ikke, at det ærede Medlem eller at Venstre paa dette Omraade har ændret Opfattelse; Venstre staar sikkert fuldt enigt bagved det ærede Medlem. Derfor er det mit Haab og min Tro, at det skal lykkes at gennemføre Forslaget ogsaa paa dette Omraade.

Med Hensyn til Fordelingen af Udgifterne er det nu saaledes, at Staten, Opholdskommunen og Forsørgelseskommunen deler dem sig imellem. Mellem Staten og Kommunen er det ikke saa vanskeligt, mellem Opholdskommunerne og Forsørgelseskommunerne er det derimod betydelig sværere. Det er omtalt saa indgaende af den højtærede Socialminister tidligere, hvor vanskeligt det er at konstatere, hvor en Person egentlig er forsørgelsesberettiget, og jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa af Hensyn til Tiden, da det jo er nødvendigt, at man fatter sig saa kort, som det er muligt, ved denne Sags Behandling.

Enhver Kommunalmand, der har beskæftiget sig med dette Spørgsmaal, kender Besværlighederne dér, ved ogsaa, hvilke Anstrengelser Kommunalbestyrelserne ofte har gjort sig for at ryste Forsørgelsespligten af sig. Dette at faa Forsørgelsespligten væltet over paa en anden Kommune kan man godt sige har været et hæderligt Formaal for enhver Kommunalbestyrelse, fordi man har sagt: Det er jo tvivlsomt, om vi har Pligt, og vi maa sørge for ikke at faa mere, end der kan tilkomme os. Det er meget muligt, at de Kommuner, der har haft den bedste Administration og den bedste Ordning paa dette Omraade, er sluppet billigere, end de maaske var berettiget til.

Nu ophæves i Virkeligheden Begrebet Forsørgelsesret og afløses af Opholdskommunen, som bliver Forsørgelseskommune,

naar den paagældende har fast Bopæl dér. Forsørgelseskommunens Pligter bliver nu Opholdskommunens Pligter, suppleret med Pligten til at modtage Underretning om den Hjælp, som er udbetalt, føre Fortegnelse derover og udstede Hjemstedsbevis.

Betydningen af denne Ordning, hvorved Begrebet Forsørgelseskommune ophæves, tror jeg ikke kan vurderes fuldt ud af andre end Kommunalrepræsentanter. Alle de, der har med den Sag at gøre, ved, hvilket uhyre Arbejde der er forbundet dermed; de og kun de er i Stand til at vurdere Betydningen af det mægtige Skridt, der her foretages. Det er mit Haab og min Tro, at det maa lykkes at gennemføre denne Sag, men jeg tilføjer, at Gennemførelsen af dette Forslag om Ophævelse af Forsørgelseskommunen kræver uvægerligt, at man faar en anden Refusionsordning; thi hvis man ikke samtidig med at ophæve Forsørgelseskommunen gennemfører en ny Refusionsordning, vil det komme til at betyde uhyre Udgifter, og uberettigede Udgifter, for en hel Række Kommuner.

Hvad angaar Refusionsordningen, er de Regler, hvorunder vi lever, meget forskellige. For Fattigudgifternes Vedkommende afholdes $\frac{1}{4}$ af Opholdskommunen, $\frac{3}{4}$ af Forsørgelseskommunen, hvor denne er en anden. Hjælpekasseudgifterne: ca. 90 pCt. af Opholdskommunen, ca. 10 pCt. af Staten. Afdersrente: $\frac{1}{4}$ af Opholdskommunen, $\frac{3}{4}$ af Forsørgelseskommunen, men begge disse Kommuner faar $\frac{7}{12}$ af disse Beløb refunderet af Statskassen. Enkebørnsunderstøttelse: $\frac{1}{4}$ af Opholdskommunen, $\frac{3}{4}$ af Forsørgelseskommunen, Statskassen refunderer de paagældende Halvdelen af de udbetalte Beløb. Til Børn udenfor Ægteskab bærer Forsørgelseskommunen hele Udgiften. Herudover er der en hel Række andre Refusionsbestemmelser vedrørende Tuberkuloselov, epidemisk syge, Værgeraadsforanstaltninger, Sygeforsikring, Invalidforsikring, Arbejdsløshedsforsikring o. s. v.

Da den foreslaaede Ordning gaar ud paa, at naar man ophæver Begrebet Forsørgelseskommune, udgør hele Landet et Refusionsforbund. Man har ment, at egentlig kunde Staten have overtaget alle disse Udgifter og være det egentlige Refusionsforbund. Naar det raadgivende Udvalg ikke har stillet Forslag derom, er det, fordi vi var klare over, at dette vilde medføre nye Skatteregler for Staten og derigennem bevirke, at det ikke blev saa let at faa Lovforslaget gennemført. Naar hele Landet bliver een Forsørgelseskommune, bliver der jo heller ikke saa stor Forskel paa, om det